

Libris
James Oliver Curwood

Respect pentru oameni și cărți

GRIZZLY

stăpânul munților

REGIS

De câteva minute, tăcut și nemișcat ca o imensă stâncă roșiatică, Thor privea nesfârșita întindere a domeniului său. Nu vedea departe; asemenea tuturor urșilor grizzly, avea ochii mici și prea îndepărtați unul de altul ca să poată privi bine. La distanța de o jumătate de milă putea distinge o căprioară sau o oaie de munte; mai departe însă, lumea devenea pentru el o mare taină, însoțită sau întunecată ca noaptea, prin care hoinărea mai mult condus de auz și de miros.

Acum stătea încremenit, adulmecând depărtarea. Din vale urca, pătrunzându-i în nări, un iz ciudat, pe care nu-și amintea să-l mai fi simțit vreodată și care îl neliniștea, încerca zadarnic, cu mintea lui greoaie de animal, să înțeleagă ce este. Nu era miros de caribu¹ – doar omorâse atâția; nu era nici de căprioară sau oaie, nici mirosul marmotelor leneșe și grase ce se soreau tolănite pe stânci, din care mâncase cu sutele. Era un miros ciudat, care nici nu-l mânia, nici nu-l înfricoșa, li stârnea doar curiozitatea, și totuși nu cobora în vale să vadă ce este – prudența îl oprea.

Chiar dacă Thor ar fi putut să vadă limpede la o distanță de o milă² sau două, ochii lui l-ar fi lămurit mai puțin decât mirosul adus de vânt din fundul văii.

Se opri la marginea unui mic platou ce se afla cam la o milă deasupra văii, sub trecătoarea abruptă pe unde venise în după-amiaza aceea. Platoul, cam cât un pogon de mare, semăna foarte bine cu un găvan ce se întindea de-a lungul povârnișului înverzit al muntelui. Era acoperit cu iarbă deasă și mățăsoasă, presărată cu flori: toporași, pe alocuri nu-măuita, zambile sălbatice și stelute de munte; în mijloc, se lățea o baltă de noroi, în care Thor venea adeseori să-și răcorească labele zdrelite de stânci. Spre răsărit, apus și miazănoapte se

1. O specie de ren american. (n.t.)

2. Unitate de măsură. O milă terestră = 1.609,31 m. (n.t.)

desfășura priveliștea măreață și sălbatică a Munților Stâncoși canadieni, a căror asprime era îmblânzită de lumina aurie a după-amiezii de iunie.

Din adâncul văii, din râpele dintre piscuri și din jgheaburile ce șerpuiau în stâncă până sus, către regiunea zăpezilor, urca un murmur leneș și monoton. Era cântecul apei. Plutea în aer născut din râuri și pâraie, din izvoarele zăpezilor eterne, învecinate cu norii, și nu se mai domolea niciodată. Văzduhul era plin de miresme dulci. Iunie și iulie – sfârșitul primăverii și începutul verii – se întâlneau acum în munții din nord. Pământul clocotea de viață. Primele flori împetriștau povârnișurile înSORITE cu pete roșii, albe și purpurii, și tot ce era viețuitoare fremăta de cântec – grăsunii țânci ai pământului, pe stâncile lor, hârciogii mici și împopoțonați, în fața vizuinelor, bărzăunii cei mari, zumzând din floare în floare, uliții, plutind în vale, și vulturii, deasupra piscurilor.

Chiar și Thor cânta în felul lui, pe când se bălăcea în noroi, mormăind înăbușit din piept. Nu era de fapt nici mormăit, nici muget sau mârâit, ci un sunet pe care-l scotea când se simțea mulțumit: era cântecul lui. Și acum, deodată, o cauză neînțeleasă îi tulbura pacea acestei zile minunate.

Nemișcat, aduLMeca adierea vântului. Era nedumerit, neliniștit, fără a fi totuși îngrijorat. Era tot așa de sensibil la acest miros nou și ciudat, ca limba unui copil la prima atingere a unei picături de whisky.

În cele din urmă, un mormăit profund și amenințător, asemenea unui tunet îndepărtat, i-a izbucnit din piept.

Se știa stăpân absolut pe domeniile sale, și acum, încetul cu încetul, mintea lui greoaie îi spunea că nu trebuie să existe miros pe care să nu-l înțeleagă și peste care să nu fie suveran.

S-a înălțat încetișor, desfășurându-și corpul lung de nouă picioare¹, și s-a așezat pe labelle de dinapoi ca un câine dresat,

1. Măsură englezească. Un picior reprezintă aproximativ 0,30 m (engl. foot). (n.t.)

cu labele mari de dinainte atârându-i îngreuiate de noroi. De zece ani de când hălăduia în munții aceștia nu simțise un asemenea miros. Se hotărî să-l înfrunte. Stătu nemișcat în așteptarea lui, simțind cum devine tot mai puternic și mai apropiat. Nu încercă să se ascundă. Dârz și neînfricoșat, îl aștepta.

Era un uriaș, iar blana lui de iunie căpătase, în lumina soarelui, o lucire brun-aurie. Labele de dinainte erau groase aproape cât un om, cu gheare ca niște pumnale, lungi de cinci degete și jumătate, ce făceau ca urmele lăsate în noroi să aibă mai mult de cincisprezece degete lungime de la un cap la altul.

Era gras, puternic și blana-i strălucea. Ochii, nu mai mari decât o nucă, erau mult depărtați unul de altul, iar cei doi canini de sus, ascuțiți ca niște stilete, atingeau lungimea degetului cel mare al unui om.

Între fălcile lui puternice putea să sfărâme cu ușurință gâtul oricărui caribu. Thor nu cunoștea încă oamenii și nu se înrăise. Ca toți urșii grizzly, nu ucidea din plăcerea de a ucide. Dintr-o turmă de caribu își alegea doar unul, pe care-l mânca apoi până la ultimul os. Era un domnitor pașnic, care cunoștea o si-gură lege: „Lăsați-mă-n pace!”

Și atitudinea lui impunea respectarea acestei legi, în timp ce, așezat pe labele-i de dinapoi, adulmeca mirosul nou și ciudat. În puterea lui de neînfrânt, în singurătatea și măreția lui, ursul acesta formidabil era asemenea munților, fără seamăn în văi și în înaltul cerului.

Făcea parte din ei și, împreună cu ei, străbătuse timpurile, căci istoria rasei lui începea și avea să sfârșească printre munții cărora le aparținea și cu care se asemăna. Până în ziua aceea nu-și amintea să fi fost ceva care să se împotrivescă forței și dreptului său, în afara semenilor lui, cu care adeseori se lupta în trântă dreaptă, pe viață și pe moarte. Era gata să înfrunte pe oricine i-ar fi contestat stăpânirea asupra domeniilor pe care le considera ca ale sale. Până în ziua în care avea să fie învins, el rămânea atotstăpânitor, judecător și despot, după plac.

Stăpânise dintotdeauna văile bogate și dealurile înverzite. Era suveran absolut al tuturor viețuitoarelor din jurul lui. Își dobândise dreptul acesta în mod deschis, fără viclenie sau trădare. Urât și temut, el nu ura pe nimeni și nu cunoștea frica. Era cinstit.

Iată de ce aștepta fără teamă și fățiș vietatea stranie pe care o simțea venind din adâncul văii.

Așa cum stătea pe picioarele de dinapoi, adulmecând aerul cu nasul său brun, ceva în el se întorcea spre generațiile trecute. Niciodată nu simțise un asemenea miros și totuși nu i se părea cu totul nou. Nu putea să-l fixeze și să-l recunoască, dar își dădea seama că era ceva care îl amenința.

Timp de zece minute a stat ca o stană de piatră; apoi, vântul schimbându-și direcția, mirosul a devenit mai slab și s-a pierdut încetul cu încetul.

Thor și-a ridicat urechile pleoștite și a întors domol capul, prinzând dintr-o privire povârnișul înverzit și câmpia unde se afla. A uitat apoi de mirosul ciudat adulmecând aerul parfumat care nu-i mai păstra nici o urmă. S-a lăsat din nou în patru labe și s-a apucat să vâneze hârciogi. Preocuparea lui